

БРАТЯ ГРИМ БРЕНБЕРГЕР (ПЪРВО СКАЗАНИЕ)

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

Бренбергер, един благороден рицар, се намирал в двора на Австрийския херцог и съзерцавал прекрасната херцогиня, страните ѝ и червените устни, които цъфтели като рози. И ги възпял: колко блажен ще е онзи, комуто се позволи да ги целуне, а и че няма на земята по-красиви от нея и от съпругата на френския крал, че — с други думи — няма равна на тези две жени. Когато херцогинята научила за тази възхвала, повикала рицаря и му казала: „Ах, Бренбергер, мой най-мил служителю, сериозно ли говориш, или се шегуваш, като ме възпяваш така? Пък и ако не беше мой слуга, щях да си помисля нещо лошо.“ „Не се шегувам, рекъл Бренбергер, в сърцето ми Вие сте най-красивата на земята. Наистина говорят за хубостта и на френската кралица, ала не мога да го повярвам.“ Тогава нежната жена казала: „Бренбергер, мой най-мил служителю, ти спечели благоволениято ми. Моля те, вземи от моето злато и сребро, върви при кралицата и виж коя от двете ни е по-красива; ако ми кажеш истината, много ще ме зарадваш.“ „Ах, благородна госпожо, продумал Бренбергер, боя се от трудностите по дългия път; пък и ако Ви съобщя нещо, което не Ви се иска да чуете, това ще ме наскърби сърдечно; а ако Ви донеса добра новина, която ще Ви зарадва, това и за мен ще е утеха, поради което и ще рискувам да предприема това пътуване.“ Жената рекла: „Тръгвай и вземи всичко необходимо, скъпоценности и одежди.“

Бренбергер обаче накарал да му приготвят една торбичка, в която поставил разни женски нещица като колан и вретено, нарамил я, както правят бакалките, и поел през поля и гори в служба на господарката си, додето най-сетне стигнал в Париж. В Париж се настанил при един прочут гостилничар в подножието на хълма, където бил срещнат най-дружески и получил зоб и слама, храна и питие. Бренбергер обаче бил неспокоен, дал знак на гостилничаря и се посъветвал с него как да стори така, че да попадне пред очите на кралицата; понеже херцогинята на Австрия го била пратила тъкмо заради нея. Гостилничарят рекъл: „Застанете там, където тя обикновено минава на път за църквата, и със сигурност ще я видите.“

Тогава Бренбергер се преоблякъл в женски дрехи, нарамил торбата и застанал пред градската порта, и извадил като за продан вретеното и коприната. Най-сетне кралицата се появила, устните ѝ горели като огън, а след нея стъпвали единадесет деви. „Бог да те благослови, бакалке, рекла тя, минавайки оттам, какви хубости имаш

за продан?“ Бакалката поблагодарила както подобава и казала: „Преславна кралице, благоволете да хвърлите един поглед и си купете нещо от мен заедно с Вашите девици!“

Късно вечерта благородната кралица казала: „Бакалката пред портата окъсня, пуснете я вътре, нека днес остане при нас.“ И бакалката седнала благовъзпитано с жените на масата. Когато поднесли ястията, кралицата рекла: „При коя искате да преспите?“ Бакалката, която предпочитала да си е у дома, отговорила: „Бог да Ви благослови, благородна кралице! Ако Ви е угодно, нека остана сама.“ „Това би било оскърбително, възрази кралицата, хайде, аз имам дванадесет девици, редно е да легнете при най-младата, така честта Ви ще бъде опазена.“ Така че бакалката прекарала дългата нощ до нежната девица, в продължение на тринадесет дена продавала край крепостната стена и всяка нощ спяла до друга дева. Когато настъпила последната нощ, кралицата продумала: „Тя спа до всички вас, сега дойде моят ред.“ Тогава Бренбергер се уплашил за живота си, ако легне до кралицата; вечерта се измъкнал оттам, отишъл при гостилничаря, бързо яхнал коня си и без да спира, препускал, докато стигнал до града Виена.

„Ах, Бренбергер, мой най-мили служителю, какво стана с теб, носиш ли ми добра вест?“ „Благородна госпожо, отговорил рицарят, страдах нечувано. В продължение на тринадесет дена продавах пред градската порта; чуите сега какво чудо ме споходи; всяка вечер бях пускан вътре и трябваше да легна до различна девица; боях се, че това няма да остане скрито, а последната нощ кралицата ме поиска за себе си.“ „Горко ми, Бренбергер, възкликнала херцогинята, по-добре да не се бях родила, вместо да ти дам съвет да наскърбиш така благородната дама; е, кажи ми все пак коя от двете ни е по-красива?“ „Госпожо, в действителност тя е несравнимо прекрасна, никога не съм виждал по-прекрасна жена на земята; ликът ѝ сияеше, когато за пръв път премина пред мен, красотата ѝ ме изпълни с особена сила.“ „Ах, Бренбергер, ако тя ти харесва повече, нежели аз, трябва да бъдеш неин служител!“ „Не, благородна госпожо, не казвам това; в сърцето ми Вие сте най-прекрасната.“ „Но нали току-що каза, че никога не си виждал по-красива жена?“ „Знаете ли, госпожо, тя има плътни устни, но Вашите скули и шия са по-красиви; след Вас обаче кралицата е най-красивата

жена, която съм виждал в целия свят; и най-много бих съжалявал, ако бих заслужил пред нея несправедлива смърт!“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.